

A próféta lelke: A késedelem ideje és az éjféli kiáltás

Habakuk két táblája

Jeff Pippenger
2012-10-14

Habakuk két táblája 2 / 95

A millerita naptár és a késedelem idejének megértése

Legutóbbi előadásunkban felmerült a kérdés, miként lehet 1844. október 22. a hetedik hónap tizedik napja, ha 1844. március 22. az első hónap első napja. A milleriták 1844 márciusában félreértették azt, amiről azt hitték, hogy 1843 vége. E csalódás után újból megvizsgálták az idő bibliai számítását. Ezt Gerhard Damsteegt *Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission* című könyve magyarázza meg, különösen a 89. és 92. oldalon. Amikor úgy vélték, hogy 1843 véget ért, újraértékelték időszámítási felfogásuk két összetevőjét: az 1843-ról 1844-re való átmenetet, valamint azokat a napokat, amelyek az évek kezdetét és végét jelölik, hogy ki tudják számítani a hetedik hónap tizedik napját.

Gyakran hangsúlyozom, hogy március 22-től október 22-ig hét hónap telik el. Nem azt állítom, hogy ez volna a Hetedik Hónap Mozgalom, de figyelemre méltó, hogy a milleriták jelentőséget tulajdonítottak március 22-ének, és hasznos gondolati támpontként szolgálhat, hogy hét hónappal később október 22-éhez jutunk. Ez tény.

A csalódás és a késedelem ideje nem egy időprófécia beteljesedései voltak, hanem inkább a milleriták félreértésének következményei. Az ő félreértésük teljesítette be a késedelem idejét és a csalódást; nem volt olyan konkrét prófécia, amely azt mondta volna, hogy a késedelem ideje egy meghatározott ponton kezdődik. Az a meggyőződésük, hogy 1843 1844. március 22-én múlt el, idézte elő a csalódást.

Damsteegt ezt mondja:

Noha a karaita számítás, amely a zsidó év végét az 1844. április 17-i újholdra tette, kedvező fogadtatásra talált a főbb millerita folyóiratokban, a hívők többsége 1844. március 21-ét tekintette Krisztus visszatérésének idejeként. A millerita mozgalmon kívül március 21. széles körben ismert volt, és igen általános várakozás övezte, hogy azon a napon az adventizmus egész rendszerének teljes megdöntése fog bekövetkezni.

Tegnap azt olvastuk, hogy Miller azt az időpontot várta. A milleriták többsége arra az időpontra tekintett, sőt még ellenfeleik is tudtak róla, és azt figyelték, mint annak bizonyítékát, hogy a milleriták tévednek. Ez volt az általánosan elfogadott értelmezés. Miután az elmúlt, alaposabban kezdték vizsgálni az időpróféciákat, ami 1844. október 22-éhez vezette őket. Ez tájékoztató pontot ad a tegnap felmerült kérdéshez.

A Várakozás Ideje és Ellen White első látomása

Ma több időt szeretnék a késedelem idejének vizsgálatára fordítani. Ez azért fontos, mert Ellen White első látomásával foglalkozunk, amelyben azt mondja, hogy a Mennybe vezető ösvény kezdetén ragyogó fény az Éjféli Kiáltás volt, és ha valaki megtagadja azt a világosságot, letér a Mennybe vezető ösvényről. Arra törekszem, hogy bemutassam: látomásában az Éjféli Kiáltás magában foglalja a Második Angyal Üzenetének teljes történetét.

Személy szerint nincs semmi kifogásom az ellen, hogy azt mondjam: abban a látomásban az Éjféli Kiáltás, amely az ösvény kezdetén hangzik fel, és végig világosságot áraszt az egész útra, az 1840-től 1844-ig terjedő Millerita-történelmet jelképezi. E történet dinamikáját helyesen kell megérteni. Magának az Éjféli Kiáltásnak a beteljesedése augusztus 12-től 17-ig tartott, amikor az üzenetet az exeteri táborgyűlésen bemutatták, majd körülbelül két hónapon át hordozták az üzenetet — szeptemberben és októberben, két hónapig és öt napig. Október 22. előtt az Úr visszatérésére készültek. Ez a két hónapos időszak az Éjféli Kiáltás története. Ezt az időszakot azonban nem lehet megérteni azoknak a lépéseknek a megértése nélkül, amelyek ide vezettek. Számomra az Éjféli Kiáltás pontosabban a késedelem idejének története, amely 1844. október 22-ig tart.

A három angyal üzenetének helye

Íme az 1840-től 1844-ig terjedő történelem. A Prófétaság Lelkében több olyan szakasz is található, ahol White testvérnő elmondja nekünk, hogy tudnunk kell, hová helyezzük az üzeneteket. Amikor elkezdted elhelyezni az üzeneteket, felismered, hogy valamennyi üzenet egy meghatározott időpontban érkezik meg, és azt követően nyer felhatalmazást.

Az első angyal 1798-ban, a vég idején érkezett, amikor Dániel könyve feltárul, és a tudás megnövekedik. Az első angyal üzenete 1840. augusztus 11-én nyer erőt, amikor az év-nap elv az egész világ számára megerősítést nyer, és alászáll a Jelenések 10. angyala, ami az első angyal üzenetének felhatalmazását jelképezi.

A Második Angyal 1842 júniusában érkezett meg. Tegnap azt olvastuk, hogy 1842 júniusában Miller úr előadásainak második sorozatát tartotta a Casco Street-i gyülekezetben. Kevés kivételtől eltekintve a protestáns egyházak bezárták kapuikat. Így tehát 1842 júniusában érkezett meg a Második Angyal üzenete, mert amikor egy protestáns egyház bezárja kapuit az Első Angyal üzenetével szemben, Babilon részévé válik. A Második Angyal üzenete Babilonból való kihívás. Ez fokozatos.

White testvér elmondja nekünk, hogy noha a protestánsok 1842 júniusában kezdték bezárni ajtaikat, a Babilonból való kihívás — a második angyal üzenetének tartalma — valójában csak 1844 nyarán kezdődött el.

A második angyal üzenete 1842 júniusában érkezett meg, és fel lett hatalmazva az Éjféli Kiáltás üzenetével 1844. augusztus 12–17-én, az exeteri táborgyűlésen.

A harmadik angyal 1844. október 22-én érkezett meg, mert azon a napon megnyílt az út a Szentek Szentjébe, ahol az emberek megérthetik, hogy Krisztus most a Szentek Szentjében a Főpap. Ott felismerik a szövetség ládáját, és a ládában van a Tízparancsolat. Amikor White testvérnő elragadtatott a Szentek Szentjébe, és a Tízparancsolatra tekintett, azt látta, hogy a szombat parancsolata a többi fölött ragyogott, jelezve a szombat jelentőségét a Harmadik Angyal Üzenetében. Ez próba lesz a szombat vagy a vasárnap kérdésében. 1844. október 22-én érkezett meg a Harmadik Angyal Üzenetének tartalma.

Mindhárom üzenet egyik jellegzetessége az, hogy amikor 1798-ban megérkezett az Első Angyal Üzenete, senki sem értette azt. Az Úr William Millert támasztotta fel az Első Angyal hírnökéül, de Miller csak 1818-ban — húsz évvel később — kezdte megérteni az üzenetet. Az üzenet megérkezik, de időbe telik, amíg Isten népe felismeri azt, és akkor felruháztatik hatalommal.

A második angyal üzenete 1842 júniusában érkezett meg, de 1842-ben egyetlen millerita sem kezdte Babilonnak nevezni a protestáns egyházakat. Ezt még nem ismerték fel. Csak 1844 nyarán kezdték ezt felismerni, és az embereket az egyházakból való kijövetelre hívni. Az üzenet megérkezik, azután megértik, és azután felhatalmazást nyer.

1844. október 22-én, amikor Hiram Edson látomást kapott arról, hogy Krisztus a Szenthelyről a Szentek Szentjébe lép át, némi világosságot nyertek Krisztus szolgálatának megváltozásáról. Ám 1844. október 23-án Hiram Edson még nem volt felkészülve arra, hogy cikket írjon vagy prédikációt tartson arról, hogy a vasárnap a fenevad bélyege. A harmadik angyal üzenetét csak azon időszak után értették meg.

A harmadik angyal üzenete, amint azt a Hetednap Adventisták tudják, akkor nyer erőt, amikor a Jelenések 18. negyedik angyala csatlakozik hozzá. Azok számára, akik ezt élő közvetítéssel vagy később DVD-en nézik, felmerülhet az a szándék, hogy vitába szálljanak a negyedik angyalnak a harmadikhoz való csatlakozása időzítéséről 2001. szeptember 11-én. Ezen a ponton ezzel kapcsolatban nem fogalmazunk meg semmiféle érvelést, de nem is tagadjuk azt: a negyedik angyal az Ikertornyok leomlásával csatlakozik a harmadik angyalhoz, és itt nyer erőt a harmadik angyal üzenete.

Mind a három angyal üzenete e jellemzőkkel bír: elérkezik, megértik, majd erővel ruháztatik fel.

A két ajtóbezárás és a templom megtisztítása

1842 júniusában egy ajtó kezdett bezárulni, amit az jelzett, hogy a protestáns egyházak bezárták ajtaikat az első angyal üzenete előtt. E történet kezdetén egy bezáruló ajtót látunk, és e történet végén — a második angyal történetének végén — az ajtó ismét bezárul: a Szenthelyre nyíló ajtó, a Tíz Szűz példázatában szereplő ajtó.

E két ajtóbezáródást fontos megjelölni, különösen akkor, ha a templom két megtisztításával foglalkozunk. Krisztus földi tartózkodása idején kétszer tisztította meg a templomot, és White testvérnő azt mondja nekünk, hogy a világ végén is két templomtisztítás lesz, miként a milleriták idejében is volt. A millerita korszak templomtisztításai megjelölhetők az ajtó 1842 júniusában

bekövetkezett bezárulásánál — a templom első ajtaja, a protestantizmus —, valamint a második templomtisztításnál, amikor a milleriták templomtisztítása befejeződik.

Most a késedelem idejét fogjuk megvizsgálni. A Második Angyal e történetében a késedelem ideje 1844. március 22-én veszi kezdetét, és két templomtisztítás fogja közre. Ez a Második Angyal üzenete.

Ez egyúttal Gedeon története is. Gedeon történetében két megtisztítás volt, ami a két templomtisztításnak és a Második Angyal üzenetének egyik jelképe.

A késedelem ideje és az éjféli kiáltás a próféciában

Kezdjük tanulmányunkat a Spiritual Gifts 1. kötetének 195–196. oldalairól vett idézettel. A késedelem idejét vizsgáljuk, hogy megértsük annak kapcsolatát az Éjféli Kiáltással, mert nem akarjuk elutasítani az Éjféli Kiáltás világosságát; ha ezt tesszük, letérünk az ösvényről az alatt levő gonosz világba.

Angyalok küldettek, hogy segítsék a mennyből alászálló hatalmas angyalt, és hangokat hallottam, amelyek úgy tűntek, mindenfelől hangzanak: „Fussatok ki belőle, én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és hogy ne kapjatok az ő csapásaiból; mert az ő bűnei az égig hatottak, és Isten megemlékezett az ő hamisságairól.” Úgy tűnt, ez az üzenet a harmadik üzenet kiegészítése volt” — Nos, itt éppen a Jelenések 18:4-et idézte: „Fussatok ki belőle, én népem,” És ezt mondja: „Úgy tűnt, ez az üzenet a harmadik [angyali] üzenet kiegészítése volt, és ahhoz csatlakozott, miként az éjféli kiáltás 1844-ben a második angyal üzenetéhez csatlakozott.”

A második angyal üzenete 1842 júniusában érkezik, és az éjféli kiáltás 1844 augusztusában csatlakozik hozzá. A Léleknek ezen üzenetre való kitöltetése — a Babilonból való kihívás — az a történet, amelyet White testvérnő arra használ, hogy leírja 2001. szeptember 11-ének történetét, amikor a harmadik angyal üzenetéhez csatlakozik a negyedik angyal. A negyedik angyal idején száll alá a Jelenések 18 hatalmas angyala.

„Ez az üzenet a harmadik üzenethez való kiegészítésnek látszott, és ahhoz kapcsolódott, miként az éjféli kiáltás 1844-ben a második angyal üzenetéhez kapcsolódott. Isten dicsősége megnyugodott a türelmes, várakozó szenteken” — Kikre nyugodott meg Isten dicsősége? A türelmes — micsodákra? Várakozókra. A türelmes, várakozó szentekre. Rendben? A várakozó szentekre; mert most annak a történelemnek a szakaszában vagyunk, amelyről a prófécia ezt mondja: „Boldog, aki vár, és eljut az 1335-höz. Ha késik is a látomás, várj rá.” Azok az emberek, akik el fogják nyerni a Szentlélek kiárasztását, a várakozó szentek.

„Isten dicsősége megnyugodott a türelmesen várakozó szenteken, és azok félelem nélkül hirdették az utolsó ünnepélyes figyelmeztetést, Babilon bukását hirdetve, és Isten népét arra szólítva, hogy jöjjenek ki belőle; hogy megmenekülhessenek annak rettenetes végzetétől.” — Természetesen ez a mi korunkra vonatkozik; a mi korunk várakozó szentjeit azonban előképezi a Millerita Történelemben szereplő várakozó szentek, amelyet most vizsgálunk.

A várakozókra árasztott világosság mindenhová behatolt, és mindazok, akiknek bármi világosságuk volt az egyházakban, és akik nem hallották és nem vetették el a három üzenetet, feleltek a hívásra, és elhagyták a bukott egyházakat.” — Ez a „Jöjjetek ki belőle, én népem!” Ez azokról szól, akik napjainkban, amint az Egyesült Államokban életbe lép a vasárnaptörvény, kijönnek Babilon egyházaiból. Ezek a bukott egyházak, Babilon egyházai.

„Sokan jutottak a felelősség korába azóta, hogy ezen üzenetek adattak, és a világosság rájuk ragyogott, és kiváltságuk volt az életet vagy a halált választani.” — Most azt mondja, hogy ma vannak a protestáns egyházakban olyan emberek, akik 1844. október 22-e óta jutottak a felelősség korába; és ez így van. A protestáns egyházakban ma élő emberek nem voltak életben, amikor a Harmadik Angyal Üzenete megérkezett a millerita történelemben. Nem terheli őket felelősség azért az elutasításért, amelyet a protestáns egyházak a maguk időszakában tanúsítottak, és ez kulcsfontosságú pont, amelyet érdemes szem előtt tartani, ha valaha tanulmányozod, miként szemlélteti Krisztus története a világ végét; mert technikailag, prófétai értelemben Jeruzsálemnek Kr. u. 34-ben elpusztulhatott volna, sőt el kellett volna pusztulnia.

A Dániel 8. és Dániel 9. fejezetében megjelölt 2300 évből 490 esztendő próbaidő szabatott ki a zsidók számára. Ez a 490 év Kr. u. 34-ben, István megkövezésével ért véget. Ettől az időponttól fogva Jeruzsálemnek prófétai értelemben el kellett volna pusztulnia, de ténylegesen csak 70-ben pusztult el. A nagy küzdelemben White testvérnő ugyanezt mondja erről a történelmi időszakról. Azt írja, hogy voltak gyermekek és mások is, akik 34 előtt még nem hallották Krisztus és a tanítványok üzenetét, és Isten irgalmában időt adott nekik arra, hogy Jeruzsálem pusztulása előtt szembesüljenek az üzenettel. Ő — miként Krisztus is — Jeruzsálem pusztulását a világ végének szemléltetéseként azonosítja.

Az a történelem éppen azt a történelmet vetíti előre, amelyről ő beszél. Amikor a vasárnaptörvény eljut az Egyesült Államokba, és az üzenet végül eljut a bukott egyházakhoz, Istennek azok a gyermekei, akik most Babilonban vannak, nem lesznek felelősségre vonhatók azért az elutasításért, amelyet egyházaik vagy ősök a 19. században tanúsítottak.

Sokan jutottak már el a felelősségre vonhatóság korába azóta, hogy ezen üzenetek adattak, és a világosság rájuk is felragyogott, s megadatott nekik az a kiváltság, hogy az életet vagy a halált válasszák. Némelyek az életet választották, és állást foglaltak azok mellett, akik Urukat várják, és megtartják minden parancsolatát. A harmadik üzenetnek el kellett végeznie a maga munkáját; mindenkit ezzel kapcsolatban kellett próbára tenni, és a drága lelkeket ki kellett hívni a vallásos testületekből. Kényszerítő erő indítja meg az őszintét, miközben Isten hatalmának megnyilvánulása félelemben és visszatartottságban tartja a rokonokat és barátokat, és nem merik, sem erejük nincs rá, hogy akadályozzák azokat, akik érzik magukon Isten Lelkének munkáját. Az utolsó hívás még a szegény rabszolgákhoz is eljut, és a köztük levő kegyesek alázatos kifejezésekkel öntik ki túlárado örömük énekeit boldog szabadulásuk kilátására, és uralik nem tudják őket megfékezni; mert félelem és ámulat tartja őket némaságban. Hatalmas csodák történnek, a betegek meggyógyulnak, és jelek és csodák követik a hívőket. Isten van e munkában, és minden szent, a következményektől mit sem tartva, saját lelkiismeretének meggyőződését követi, és egyesül azokkal, akik megtartják Isten minden

parancsolatát; és hatalommal hirdetik szerte a harmadik üzenetet. Láttam, hogy a harmadik üzenet olyan hatalommal és erővel fog lezárulni, amely messze felülmúlja az éjféli kiáltást.

Ebben a két bekezdésben ez a második alkalom, hogy a világ végén bekövetkező vasárnapi törvénnyel kapcsolatos történelmünket az Éjféli Kiáltás történetéhez hasonlíttja. Első alkalommal azt mondja, hogy a Jelenések 18 hatalmas angyala úgy csatlakozik a Harmadik Angyalhoz, ahogyan az Éjféli Kiáltás csatlakozott a Második Angyalhoz. Jóllehet a vasárnapi törvény válságának történetét tárgyalja, nyilvánvalóan a Második Angyal történetét használja viszonyítási pontként. Ezek párhuzamos történelmek.

Isten szolgálói, felülről való erővel felruházva, arcukat ragyogó fény övezte, és a szent odaszenteltségtől sugárzva indultak el, hogy betöltsék munkájukat, és hirdessék a mennyből jövő üzenetet. A vallásos felekezetekben szétszórta élő lelkek feleltek a hívásra, és a drágák sietve kimenekítették a kárhozatra ítélt egyházakból, miként Lót is sietve kivezették Sodomából annak pusztulása előtt.

Amikor Babilonból való kihívásról van szó, akár a világ végén, akár a Második Angyal üzenetében, Lót e történetnek és Sodoma pusztulásának a jelképe.

Ha helyesen érted Dániel 11. fejezetét, a 41. versben az északi király bemegy a dicső földre, és sokan elesnek, de „ezek megszabadulnak kezéből: Edóm, Moáb és Ammón fiainak színe-java”. Moáb és Ammón Lót két leányának gyermekei. Lót családja azokat jelképezi, akik a vasárnaptörvény válsága idején megmenekülnek a pápaság kezéből.

White testvér ezt a jelképiséget használja. Az elesett egyházakat Lót képviseli, és a drága lelkeket sietve kivezették a kárhozatra ítélt egyházakból, miként Lót is sietve kivezették Sodomából annak pusztulása előtt. Isten népe alkalmassá tettett és megerősítettett ama kiváló dicsőség által, amely rájuk hullott gazdag bőségben, előkészítve őket, hogy elviseljék a megkísértés óráját. Mindenfelől hangok sokasága hallatszott, így szólva: „Itt van a szentek békességes túrése; itt vannak, akik megtartják az Isten parancsolatait és Jézus hitét.”

Miközben a világ végén elhangzó, Babilonból való kihívásról beszél, e kihívás leírására a második angyal üzenetének történetét használja a millerita időszakból. A második angyal üzenete Babilonból való kihívás, és ez a történet a vasárnaptörvény-válság történetének előképe.

Az egyik bibliai hivatkozás, amelyet Ellen White e történelem leírására használ, Sodoma és Gomora története. Az 1Mózes 19:1–11-ből fogunk olvasni, amely Lót történetének egy részét képezi.

És eljött este felé két angyal Sodomába; Lót pedig Sodoma kapujában ült. Amint Lót meglátta őket, felkelt, hogy eléjük menjen, és arccal a földig meghajolt. És ezt mondta: Íme, uraim, térjetek be, kérlek, szolgátok házába, háljatok ott az éjjel, mossátok meg lábatokat, azután reggel korán felkelhettek, és mehettek utatokra. Azok pedig ezt mondták: Nem; hanem az utcán hálunk az éjjel. De ő nagyon unszolta őket; ezért betértek hozzá, és bementek a házába. Ő pedig lakomát készített nekik, kovásztalan kenyeret sütött, és ettek. Mielőtt azonban lefeküdtek volna, a város férfiai, Sodoma férfiai, körülvették a házat, ifjak és öregek, az egész

nép mindenfelől. És szölongatták Lótót, és ezt mondták neki: Hol vannak azok a férfiak, akik ma éjjel jöttek hozzád? Hozd ki őket hozzánk, hogy megismerjük őket. Lót pedig kiment hozzájuk az ajtóba, maga mögött bezárta az ajtót, és ezt mondta: Kérlek titeket, testvéreim, ne cselekedjeteK ilyen gonoszságot. Íme, van két leányom, akik nem ismertek férfit; hadd hozzam ki őket nektek, és azt tegyetek velük, amit jónak láttok; csak ezekkel a férfiakkal ne tegyetek semmit, mert azért jöttek be házam fedele alá. Azok pedig ezt mondták: Takarodj hátra! Azután újra ezt mondták: Ez az egy idegen jött ide jövevénynek, és máris bíraskodni akar! Most majd rosszabbul bánunk veled, mint azokkal. És igen erősen szorongatták azt a férfit, Lótót, és odanyomultak, hogy betörjék az ajtót. De azok a férfiak kinyújtották kezüket, behúzták Lótót magukhoz a házba, és bezárták az ajtót. Az ajtó előtt levő férfiakat pedig vaksággal sújtották, kicsinyeket és nagyokat egyaránt, úgyhogy kifáradtak, míg az ajtó keresték.

Fokozatos Próbák és a Késedelem Ideje

White testvér Krisztus idejében és a milleriták idejében végbemenő fokozatos próbára tételi folyamatról beszél, ezzel egy számunkra is érvényes, fokozatos próbára tételi folyamatot szemlélítve. A Tapasztalatok és látomások 259. oldalán ezt mondja:

„Akik nem fogadták el Keresztelő János üzenetét, azok nem részesülhettek Jézus tanításainak áldásában; és Krisztus mennyei Szentélyben végzett szolgálata sem válhatott javukra.” Ezután így mondja: „Akik nem fogadták el az első angyal üzenetét, azok nem részesülhettek a második angyal üzenetének áldásában; és az éjféli kiáltás sem válhatott javukra.”

Abban a részben, az Early Writings, 259. oldalán, amikor Krisztus idejében az ajtó bezárul, a zsidók teljes sötétségben, vakságban vannak.

A második angyal millerita története Lót története. A két angyal megérkezik a városba (1842 júniusa), elhangzik a második angyal üzenete, és Lót marasztalja őket éjszakára (a késedelem ideje). Ítélet következik, majd bezárul egy ajtó (1844. október 22.).

Megvizsgálunk egy másik bibliai történetet, amelyben a késedelem ideje egybeesik a millerita történelemmel, mielőtt ezt összegeznénk.

Mózes, a szentély és a késlekedés ideje

A következő történet arról szól, hogy Mózes utasításokat kap a szentély építésére és a Törvényre vonatkozóan.

A hetedik napon, amely a szombat volt, Mózes felhívatott a felhőbe. A sűrű felhő megnyílt egész Izráel szeme láttára, és az Úr dicsősége emésztő tűzként tört elő. „És beméne Mózes a felhő közepébe, és felméne a hegyre; és Mózes a hegyen vala negyven nap és negyven éjjel.” Pátriárkák és próféták, 313, 314.

A hegyen való negyvennapos időzés nem foglalta magában az előkészület hat napját.

E történelem során Mózes 46 napot töltött azzal, hogy utasításokat kapjon a templom felépítésére vonatkozóan; ez párhuzamba állítható az 1798-tól 1844-ig terjedő 46 évvel, amikor az Úr felemelte a millerita templomot, valamint Heródes templom-újjaépítésének ama 46 évével, amelyet a János 2:20 említ, továbbá az emberi templom 46 kromoszómájával. A hat nap alatt Józsue Mózesrel volt, és együtt ettek mannat, valamint ittak a hegyről aláfoló patakból. Józsue nem lépett be a felhőbe Mózesrel, hanem kívül maradt, nap mint nap evett és ivott, miközben Mózes visszatérésére várt, míg Mózes a negyven nap alatt böjtölt.

A hegyen töltött tartózkodása idején Mózes utasításokat kapott egy szentély építésére, amelyben az isteni jelenlét különleges módon nyilvánul meg. „És készítsenek nékem szent hajlékot, hogy közöttük lakozzam” (2Mózes 25:8) – hangzott Isten parancsa.

Itt találjuk a 46-os számot a szentély építésével összefüggésben.

A Kivonulás könyvéből fogunk olvasni, és megfigyelünk ebben a történetben egy késedelmi időt, amint az előképezi a késedelmi időt Krisztus idejében, a milleriták korában és a világ végén. A késedelmi idő teremti meg azt a környezetet, amely lehetővé teszi, hogy az Éjféli Kiáltás hirdettessék, és hogy az imádók két osztályát hozza létre. A késedelmi idő nélkül e történelem dinamikája nem állna fenn ahhoz, amit az Úr az Éjféli Kiáltáskor véghez akar vinni. Meg kell látnunk, mit jelképez a késedelmi idő.

És ezt mondta Mózesnek: Menj fel az Úrhoz te és Áron, Nádáb és Abihu, valamint Izráel vénei közül hetvenen; és boruljatok le távolról. . . . Mózes pedig vette a vérnek felét, és medencékbe töltötte; a vérnek másik felét pedig az oltárra hintette. Azután vette a szövetség könyvét, és felolvasta a nép hallatára; ők pedig ezt mondták: Mindazt, amit az Úr mondott, megcselekedjük, és engedelmeskedünk. Ekkor Mózes vette a vért, meghintette vele a népet, és ezt mondta: Íme, a szövetség vére ez, amelyet az Úr kötött veletek mindezeknek az igéknek megfelelően. 2Mózes 24:1, 6–8.

Ez a 46 napos időszak, ez a Várakozás Ideje az az idő, amikor az Úr szövetségre lép egy néppel.

Kötött-e az Úr szövetséget a milleritákkal ebben a történetben? Igen.

Szövetségre lépett-e a keresztyén egyházzal pünkösdkor, Krisztus idejében? Igen.

Tehát ez a késedelem ideje egyike azoknak a jelzőköveknek, amelyek által az Úr szövetségre lép egy néppel.

És monda az Úr Mózesnek: Jöjj fel hozzám a hegyre, és maradj ott; és köztáblákat adok neked, valamint a törvényt és a parancsolatokat, amelyeket megírtam, hogy azokra tanítsd őket. Felkele azért Mózes, és Józsue, az ő szolgája; és felméné Mózes az Isten hegyére. És monda a véneknek: Maradjatok itt, amíg vissza nem térünk hozzátok; és ímé, Áron és Húr veletek vannak; ha valakinek valami ügye van, forduljon azokhoz. Azután felméné Mózes a hegyre, és felhő borítá be a hegyet. És az Úr dicsősége megnyugovék a Sinai-hegyen, és a felhő hat napon át befedé azt; a hetedik napon pedig a felhő közepéből szólítá Mózes. És az Úr dicsőségének látványa olyan volt Izráel fiai szeme előtt a hegy tetején, mint az emésztő tűz. Mózes pedig beméné a felhő közepébe, és felméné a hegyre; és Mózes a hegyen volt negyven nap és

negyven éjjel. 2Mózes 24:12–18.

Mózes történetében a késedelem idejét látjuk. Ez idő alatt a két kőtábla a szövetséget jelképezi, és az Úr szövetségre lép, valamint utasításokat ad Mózesnek a templom felépítésére vonatkozóan.

1798-tól 1844-ig, azon 46 év alatt az Úr a millerita templomot építette, hogy szövetségre léphessen a modern Izráellel.

Az az időszak, amelyről az imént olvastunk Mózesrel és a hetven vén várakozási idejével kapcsolatban, a bibliai történelemben Pünkösdeknek neveztetik — ötven nappal a páska után. Az Úr utasította Izráelt, hogy a Pünkösdet mindörökké megünnepelje. Az Újszövetségben a Pünköszt a korai keresztény egyház egyik központi eseménye, éppen e történet emlékére. Ugyanezeket az összetevőket találjuk meg a Pünkösztben Krisztus idején, a milleriták történetében, és ezek az összetevők meg fognak ismétlődni a világ végén.

Pünköszt és a várakozás ideje az Újszövetségben

Tekintsünk a pünkösztre a Lukács 24:44–52 alapján, az emmausi útról szóló történet kapcsán.

Lukács korábban feljegyzi, hogy a két tanítvány, akik Jézussal együtt mentek, arra kérték Őt, hogy maradjon velük. A Biblia a „maradni” szót használja. Ott meg van jelölve egy maradási idő, de mi ugyanezen történetben egy másik maradási időt kívánunk megjelölni.

És monda nekik [Jézus]: Ezek azok az ígék, amelyeket szóltam nektek, amikor még veletek voltam, hogy be kell teljesedniük mindazoknak, amelyek megírtak fölőlem Mózes törvényében, a prófétáknál és a zsoltárokból. Akkor megnyitotta értelmüket, hogy értsék az Írásokat. És monda nekik: Így van megírva, és így kellett a Krisztusnak szenvednie és a harmadik napon feltámadnia a halálból; és hogy az ő nevében megtérést és a bűnök bocsánatát kell hirdetni minden nép között, Jeruzsálemtől kezdve. Ti pedig tanúi vagytok ezeknek. És íme, én elküldöm rátok az én Atyám ígérését; ti pedig maradjatok Jeruzsálem városában, amíg fel nem ruháztattok mennyei erővel.

A várakozás idejét a jeruzsálemi várakozásra szóló parancs jelöli ki, hogy erőt nyerjenek. Itt történik meg az üzenet felruházása hatalommal a milleriták számára.

Késlekedni annyit jelent, mint várni. „Boldog, aki vár.” Mire? A felruházásra.

Nem értheted meg helyesen az Éjféli Kiáltás felhatalmazását, hacsak meg nem érted a késedelem idejét, amikor azt a parancsot kapják, hogy várjanak arra az erőre. Ez a történet része. Ahhoz, hogy a mögötted felállított világosság továbbra is ragyogjon, az egész történelmet meg kell értened.

Lehet, hogy még nem látod, hová vezet ez, de holnap világossá válik.

A három prófécia és a késedelem ideje

Három prófécia vezette a milleritákat egy téves elképzelésre, amely a késedelem idejét és az első csalódást okozta. Ez ugyanaz a három prófécia, amelyekről William Miller azt mondta, hogy számára ezek adták a kezdetet: az 1335, a 2520 és a 2300 nap.

Ha megérted, hogy a késedelem ideje az Éjféli Kiáltás sajátos alkotóeleme, fel kell tenned a kérdést, mi idézte elő a késedelem idejét. Ezt a három időprófécia idézte elő: az 1335, a 2520 és a 2300.

Ha elutasítod a 2520 és az 1335 prófeciáját, megtagadod az Éjféli Kiáltást, és letérsz az ösvényről az alatt levő gonosz világba.

Ez az, ami felé mindezzel tartunk.

Azért időznek, mert felülről való erőre kell várniuk, és a millerita történelemben ez az erő az éjféli kiáltás volt.

Ti pedig maradjatok Jeruzsálem városában, mígnem felruháztatok mennyei erővel. És kivezette őket egészen Betániáig, és felemelte kezeit, és megáldotta őket. És lőn, miközben áldotta őket, elszakadt tőlük, és felvitetett a mennybe. Ők pedig imádták őt, és nagy örömmel tértek vissza Jeruzsálembe. Lukács 24:49-52.

Betánia Jeruzsálem egyik külvárosa, mintegy másfél mérföldnyire a városon kívül. Jézus napjaiban ez számottevő távolságnak számított, mivel az emberek mindenhová gyalog jártak.

Betánia jelentése: „a szegények háza”.

Jézus kedvenc tartózkodási helye Betánia volt, ahol Lázár, Mária és Márta laktak.

Érdemes megjegyezni, hogy a Diadalmas bevonulás történetét használja White testvérnő az Éjféli Kiáltás leírására.

Mielőtt Jézus bevonult Jeruzsálembe a diadalmas bevonuláskor, időzött Betániában, a szegények házában. Van egy időzés ideje, amely megelőzi a diadalmas bevonulást, miként van egy időzés ideje is, amely megelőzi az éjféli kiáltást. Ezek párhuzamos történetek, de mi még mindig a Lukács 24:44–52-vel foglalkozunk, és Jeruzsálemben várakozunk és időzünk.

A Korai írások 247. oldalán, a millerita történelemről szólva, White testvérnő ezt mondja:

A csalódottak a Szentírásból felismerték, hogy a késedelem idejében vannak, és hogy türelmesen kell várniuk a látomás beteljesedését. Ugyanazok a bizonyítékok, amelyek arra indították őket, hogy 1843-ban Urukat várják, arra vezették őket, hogy 1844-ben is Őt várják.

Az éjféli kiáltás idején a milleriták előtt megnyílt a Szentírás értelme.

„Az első csalódás csalódottjai” a Szentírásból felismerték, hogy a késedelem idejében vannak, és ugyanaz a bizonyíték, amely arra vezette őket, hogy az Úr eljövetelét 1843-ra tegyék, most 1844-et bizonyította.

Mit tett értük az Úr? Megnyitotta értelmüket. Ez a tanítványok történetével párhuzamos történet.

Jákób várakozásának ideje és a szövetség

Jákób történetében van egy várakozási idő. Ez a várakozási idő számos prófétai igazságot világít meg, jóllehet ezek közül most csak néhányat érintünk.

A Teremtés könyve 28. fejezete, a 10. verstől kezdve, azt mutatja, hogy Jákób története előképezi a világ végét. Jákób fiai a világ végén élő 144 000-et jelképezik.

Jákóbnak négy asszonytól születtek fiai — két feleségétől, Ráheltől és Leától, valamint két ágyasától. Feleségeiért meg kellett szolgálnia: 2520 napot Leáért és 2520 napot Ráhelért. Jákób történetében mindkét 2520-at látjuk, amelyek az északi és a déli királyságot jelképezik.

Jákób a millerita történelemnek és a 144 000-nek jelképe. Történetének világosságot kell nyújtania számunkra a világ végén.

Jákób pedig kiméne Beérsebából, és Hárán felé tartott. És juta egy bizonyos helyre, és ott marada azon az éjszakán, mivel a nap lement vala; és vőn ama hely kövei közül, feje alá tevé azokat, és lefeküvék azon a helyen aludni. És álmot láta, és ímé, egy lajtorja vala a földre állítva, melynek teteje az eget érte; és ímé, Isten angyalai fel- és alájárnak vala azon. És ímé, az Úr áll vala felette, és monda: Én vagyok az Úr, Ábrahámnak, a te atyádnak Istene, és Izsáknak Istene; azt a földet, amelyen fekszel, néked adom és a te magodnak. És a te magod olyan léssen, mint a föld pora, és terjeszkedel nyugatra és keletre, északra és délre; és tebenned és a te magodban áldatnak meg a föld minden nemzetségei. És ímé, én veled vagyok, és megőrizlek téged mindenütt, ahová mégy, és visszahozlak téged e földre; mert nem hagylak el téged, míg be nem teljesítem, amit szölottam néked. 1Mózes 28:10–15.

Az Úr szövetségre lép Jákóbbal. Amikor az Úr szövetségre lép Mózással és Izráellel, van késedelem ideje; amikor szövetségre lép Jákóbbal, van késedelem ideje; amikor szövetségre lép a modern Izráellel a millerita történelemben, van késedelem ideje; és amikor szövetségre lép a keresztény egyházzal Pünkösdkor, van késedelem ideje.

Ebben a történetben, a késedelem idején, az Úr megnyitja népe értelmét az Ő Igéjének megértésére, amit a létra jelképez, amelyen angyalok járnak fel és alá — ez az Isten és ember közötti kapcsolat jelképe.

Jákób pedig felébredt álmából, és ezt mondta: Bizonyára az Úr van ezen a helyen, és én nem tudtam. És félelem szállta meg, és ezt mondta: Mily rettenetes ez a hely! Nem egyéb ez, hanem Istennek háza, és ez a menny kapuja. 1Mózes 28:16–17.

Az éjféli kiáltáskor a millerita szüzek felébrednek, és Isten Házává lesznek. Ő szövetségre lép velük, és modern Izráellé teszi őket.

Jákób pedig kora reggel felkelt, fogta a követ, amelyet a feje alá tett, emlékoszlopul felállította, és olajat öntött annak tetejére. És elnevezte annak a helynek a nevét Bételnek; annak a városnak pedig kezdetben Lúz volt a neve. 1Mózes 28:18–19.

A „Luz” megváltozik. A milleriták 1798-ban nem Isten népe voltak. A milleriták története annak a története, miként lép velük szövetségre, és teszi őket az Ő népévé, „Luz”-ból „Bétellé” változtatva őket.

És fogadást tett Jákób, mondván: Ha Isten velem lesz, és megőriz engem ezen az úton, amelyen járok, és ad nekem kenyeret eledelül, és ruhát öltözetül, úgyhogy békességben térek vissza atyám házához: akkor az Úr lesz az én Istenem; és ez a kő, amelyet oszlopul állítottam, Isten háza lesz; és mindabból, amit nekem adsz, bizony a tizedét adom neked. 1Mózes 28:20–22.

Jákób fogadalma a szövetségkötésbe való belépést jelenti. Istent kéri, hogy őrizze meg őt az úton — az ősi ösvényeken —, és adjon neki kenyeret eledelül. A milleritáknak a maguk kenyerét kell enniük, és nem szabad visszatérniük a protestáns balgasághoz.

Ha továbbra is esszük a kenyeret, amelyet Isten ad nekünk, Ő fenntartja velünk szövetségét. A kenyér és a ruha Jákób fogadalmában az 1843-as táblázaton található igazságokat jelképezik, amelyeket Ellen White az Örökkévaló Kösziklának — a régi ösvényeknek és a kenyérnek — nevez.

„A lajtorja, amelyet Jákób az éjszakai látomásban látott, amelynek alsó része a földön nyugodott, legfelső foka pedig a legmagasabb egekig ért; maga Isten a lajtorja felett, és dicsősége minden fokon ragyogott; angyalok szálltak fel és alá e ragyogó fényességű lajtorján: ez annak jelképe, hogy e világ és a mennyei helyek között állandó összeköttetés áll fenn. Isten mennyei angyalok közreműködése által viszi véghez akaratát az emberiséggel való szüntelen érintkezésben. Ez a lajtorja közvetlen és jelentős összeköttetési csatornát tár fel e föld lakói számára. A lajtorja Jákób előtt a világ Megváltóját ábrázolta, aki összekapcsolja a földet és a mennyet. Mindenki, aki látta az igazság bizonyítékát és világosságát, és elfogadja az igazságot, hitet téve Jézus Krisztusban, a szó legmagasabb értelmében misszionárius. Ő mennyei kincsek befogadója, és kötelessége azokat továbbadni, terjeszteni azt, amit kapott.” Fundamentals of Christian Education, 270.

Amikor a várakozás idején megnyitja értelmüket, ezt úgy teszi, hogy angyalokat küld fel és alá a létrán.

Ha befogadtad az igazságot, felelősséged, hogy továbbadd azt. Ha eleget teszel felelősségednek, te magad válsz a lajtorjává — az összeköttetés csatornájává. Arra kaptunk elhívást, hogy ez a csatorna legyünk.

A létra Krisztust jelképezte; ő a menny és a föld közötti közlekedés csatornája, és az angyalok szüntelen érintkezésben járnak fel és alá az elbukott emberi nemmel. Krisztus Nátánaélhez intézett szavai összhangban álltak a létra alakzatával, amikor ezt mondta: „Bizony, bizony mondom néktek: mostantól fogva meglátjátok a megnyílt eget, és az Isten angyalait, amint felszállnak és leszállnak az Emberfiára.” Itt a Megváltó önmagát azonosítja a titokzatos létrával, amely lehetővé teszi az összeköttetést menny és föld között. Review and Herald, 1890. november 11.

Jákóbnak késedelmi ideje van; időzik, és a létráról álmodik, amely azt jelképezi, hogy az Úr a késedelmi idő alatt megnyitja népe számára Igéjének értelmét. Ebben a történetben az Úr szövetségre lép népével, elviszi őket Lúzból, és Béthellé teszi őket—az Isten Házává.

A Krisztus által jelképezett, a létrán fel- és alászálló angyalok által szemléltetett közvetítő csatorna Zakariásnál is megjelenik. White testvér erről a Review and Herald 1897. július 20-i számában tesz megjegyzést, noha más jelképet használ.

„A felkentek, akik az egész föld Ura mellett állnak, azt a tisztséget töltik be, amely egykor Sátánnak adatott mint oltalmazó kerúbnak. A szent lények által, akik trónját körülveszik.”

Kik a „szent lények”? Az angyalok. „Az Úr trónját körülvevő szent lények által állandó kapcsolatot tart fenn a föld lakóival.” Ez a létra. Csakhogy itt White testvérnő nem a létrát fogja jelképként használni.

„Az aranyolaj azt a kegyelmet jelképezi, amellyel Isten gondoskodik arról, hogy a hívők lámpásai tápláltassanak, hogy ne pislákoljanak és ne aludjanak ki. Ha ez a szent olaj nem áradna a mennyből Isten Lelkének üzeneteiben, a gonosz eszközei teljes uralmat gyakorolnának az emberek felett.”

Isten meggyaláztatik, amikor nem fogadjuk el azokat a közléseket, amelyeket nekünk küld. Így visszautasítjuk az aranyolajat, amelyet lelkünkbe akarna önteni, hogy továbbadassék azoknak, akik sötétségben vannak. Amikor felhangzik a hívás: „Ímé, a vőlegény jön; menjetek ki elébe”, azok, akik nem fogadták be a szent olajat, akik nem ápolták szívükben Krisztus kegyelmét, a balga szüzekhez hasonlóan azt fogják találni, hogy nincsenek készen Uruk fogadására. Nincs meg bennük az erő ahhoz, hogy megszerezzék az olajat, és életük romba dől. De ha kérjük Isten Szentlelkét, ha úgy könyörgünk, mint Mózes: „Mutasd meg nékem a te dicsőségedet”, akkor Isten szeretete kitölteti szívünkbe. Az aranycsöveken keresztül az aranyolaj közöltetik velünk. „Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én Lelkemmel! azt mondja a Seregeknek Ura.” Az Igazság Napjának fényes sugarait befogadva Isten gyermekei világossággént tündökölnék a világban.” Review and Herald, 1897. július 20.

Jákób történetében a Millerita Történelem történetét látjuk. Van egy késedelem ideje, és meglátja a létrát, amely a Menny és a Föld közötti összeköttetést jelképezi.

Zakariás két aranycsőről beszél nekünk. Egy létrának két fő oldalszára van, Zakariás azonban két aranycsőnek nevezi ezeket.

El kell fogadnunk azokat az üzeneteket, amelyek a menny létráján alászállnak, és tovább kell adnunk azokat másoknak. Ha ezt tesszük, a létra részévé válunk, a közvetítés folyamatának részévé.

White testvér ezt a Tíz Szűz példázatához kapcsolja.

A millerita történelemben a Tíz Szűzről szóló példázatot teljesítették be. Jákób késedelmének ideje Máté 25 és Habakuk 2 késedelmi ideje: „Ha pedig késik is a látomás, várj reá.”

Jákób és Zakariás története ugyanazokat a késedelmes időszakokat tárja elénk.

A késedelem ideje egyebek között azt jelzi, hogy az Úr rövidesen növelni fogja követőinek Isten Igéjére vonatkozó értelmét. Ha nem kapod meg azt a szent olajat, balga szűz vagy.

Amikor eljuttok ehhez a történelemhez, amikor az ajtó bezárul, és te balga szűz vagy, White testvér ezt mondja: „A valaha hallott legszomorúbb szavak: »Nem ismertelek titeket.«”

A késlekedés idejét nem lehet elválasztani az Éjféli Kiáltástól. A késlekedés ideje idézi elő a Szentlélek kitöltését, amely az Éjféli Kiáltás idején megnyitja Isten népének értelmét az Ige előtt, és biztosítja azt az olajat, amely megkülönbözteti a bölcs szüzeket a balgáktól.

A várakozás ideje és Krisztus megkoronázó csodája

Van egy késedelem ideje, amikor Krisztus véghezvitte megkoronázó cselekedetét — Lázár feltámasztását.

Jézus megkapta az üzenetet: „Lázár beteg. Jöjj, gondoskodj róla.” Jézus azonban nem indult el azonnal.

White testvér azt mondja, hogy a tanítványok megütköztek ezen. Csodálkoztak, miért nem megy segíteni a barátjának, vagy miért nem bizonyítja be a Messiásként való hatalmát. Ő azonban késlekedett.

„Krisztusnak az a késlekedése, hogy Lázárhoz menjen, az irgalom szándékát hordozta azok iránt, akik nem fogadták be Őt. Azért időzött, hogy Lázárnak a halálból való feltámasztásával makacs, hitetlen népének újabb bizonyítékát adja annak, hogy Ő valóban „a feltámadás és az élet”. Nem szívesen mondott le minden reménységről e népre nézve, Izráel házának szegény, tévelygő juhaira vonatkozóan. Szíve megszakadt megátalkodottságuk miatt. Irgalmában azt tervezte, hogy még egy bizonyítékot ad nekik arra, hogy Ő a Helyreállító, az Egyetlen, aki egyedül képes világosságra hozni az életet és a halhatatlanságot. Ennek olyan bizonyítéknak kellett lennie, amelyet a papok nem magyarázhatnak félre. Ez volt az oka annak, hogy késlekedett Bethániába menni.” Jézus élete, 529.

Késlekedett, hogy még egy bizonyítékát adja annak, hogy képes a halottakat életre kelteni. Ez a koronázó csoda, Lázár feltámasztása, Isten pecsétjét tette művére és isteni voltára vonatkozó igényére. Az Éjféli Kiáltás idején az Úr feltámasztja a bölcs szüzeket. Ez a pecsételési folyamat szemléltetése. A milleriták pecsételése alatt álltak, szemléltetve a 144 000 megpecsételését. Lázár tanulsága az, hogy Krisztus képes valakit, aki vétkekben és bűnökben halott, életre kelteni. A Lázárról szóló szakaszban Krisztus az alvasként határozza meg a halált. Mindnyájan alszanak. Ő késlekedik. Feltámasztja Lázárt, életre kelti őket, és rájuk helyezi pecsétjét. Ez az Ő koronázó csodája. A mi történelmünkben, amikor megpecsételi a 144 000-et, felemeli őket mint zászlót. Zakariás azt mondja, hogy ez a zászló olyan, mint a drágakövek a koronában. Ez az Ő koronázó cselekedete.

A millerita történelemben az igazság kiadása és feltárulása közepette a késedelem ideje azt jelzi, amikor az Úr feltárja az igazságot. A létra, amelyen az angyalok fel- és alászállnak, az a hely, ahol a megpecsételési folyamata végbemegy.

A diadalmas bevonulás és az éjféli kiáltás

Most tekintsünk a diadalmas bevonulásra. Figyeljük meg, mihez hasonlítja White testvérnő a diadalmas bevonulást a Prófétaság Lelke 4. kötetének 250. oldalán.

„Az éjféli kiáltást nem annyira érvek hordozták, noha a Szentírás bizonyítása világos és döntő volt. Olyan kényszerítő erő járt vele, amely megindította a lelket. Nem volt semmi kétség, semmi kérdezősködés. Krisztus jeruzsálemi diadalmas bevonulásakor a nép, amely az ország minden részéből összegyűlt az ünnep megtartására, az Olajfák hegyére tódult, és amikor csatlakoztak a Jézust kísérő sokasághoz, magával ragadta őket az óra ihletése, és ők is növelték a kiáltást: „Áldott, aki jó az Úr nevében!” [Matthew 21:9.] Hasonlóképpen a hitetlenek is, akik az adventista összejövetelekre sereglettek — némelyek kíváncsiságból, mások pusztán gúnyolódni — megéreztek az üzenetet kísérő meggyőző erőt: „Ímé, jó a Vőlegény!””

A diadalmas bevonulás az éjféli kiáltást jelképezi.

Olvassuk el, mit mond Ellen White testvér a diadalmas bevonulásról a The Youth Instructor 1901. február 21-i számában.

Krisztus Jeruzsálembe való bevonulásának ideje az év legszebb évszaka volt. Az Olajfák hegye zölddel volt beborítva, és a ligetek a sokféle lomb szépségében tündököltek. A Jeruzsálem körüli vidékekről sokan jöttek fel az ünnepre azzal a komoly vágygal, hogy láthassák Jézust.

Miért? Mert hallottak Lázárról.

A Megváltó koronázó csodája, amikor feltámasztotta Lázárt a halálból, csodálatos hatást gyakorolt a népre, és nagy, lelkes sokaság vonzódott arra a helyre, ahol Jézus időzött.

Tehát Betániában időzik a diadalmas bevonulás előtt.

Ez a várakozás idejére utal.

A délután már félig eltelt, amikor Jézus elküldte tanítványait Betfagé falujába e szavakkal: „Menjetek be a veletek szemben levő faluba, és azonnal találtok egy megkötött szamarat és vele együtt egy csikót: oldjátok el őket, és hozzátok ide hozzám. És ha valaki szól nektek valamit, ezt mondjátok: Az Úrnak szüksége van rájuk; és azonnal el fogja küldeni őket.”

Ez volt az első alkalom szolgálata idején, hogy Krisztus beleegyezett abba, hogy lovagoljon, és a tanítványok ezt annak jeléül értelmezték, hogy készül királyi hatalmát és tekintélyét érvényre juttatni, és elfoglalni helyét Dávid trónján. Örvendezve hajtották végre a megbízatást. Megtalálták a samár- és csikót, eloldották, és Jézushoz vezették, aki felült rá. Amint Jézus helyet foglalt az állaton, a levegő megtelt a dicséret és a diadal ujjongó kiáltásaival. Nem viselte a királyi méltóság semmiféle külső jelét, nem öltött állami díszruhát, és katonák sem követték. Ám egy várakozással felfokozott sokaság vette körül. Éppen most támasztotta fel a halottat. Az emberek azt gondolták, hogy azért jön, hogy Izráel Szabadítója legyen. Kik voltak ezek az emberek?

Sokan hízelegnek maguknak azzal, hogy Izráel megszabadulásának órája már elérkezett. Képzeletükben látják a római sereget szétszórva és Jeruzsálemből kiűzve, a zsidó nemzetet pedig ismét szabadon az elnyomó igája alól. Szájra jár a kérdés: „Avagy ez időben

állítod-é helyre újra az országot Izraelnek?” A sokaságban sokan felidéztek a próféta szavát: „Örvendezz nagyon, Sion leánya; harsogj, Jeruzsálem leánya: ímé, a te királyod jő tehozzád; igaz ő és szabadító; alázatos, és számaron ül.” Mindegyik arra törekszik, hogy felülmúlja a másikat a prófétai múlt visszhangozásában. A kiáltás visszhangzik hegyen és völgyön: „Hozsánna Dávid Fiának!” — az Éjféli Kiáltás — „Áldott, aki az Úr nevében jő; hozsánna a magasságban.”

Abban a menetben nem hallatszott sem gyász, sem jajkiáltás. Azok vezették az utat, akik egykor vakok voltak, de akiknek szemét Isten Fia meggyógyította.

Ki mutatja az utat? Azok, akik egykor laodiceaiak voltak.

Jézushoz közel szorultak, miközben az az ember, akit Ő feltámasztott a halálból, vezette az állatot, amelyen ült. Azok, akik egykor süketek és némák voltak, most meggyógyulva, hozzájárultak az örvendező hozsannák zengéséhez. A bénák, akik immár jártak, pálmaágakat tördeltek le, és az Ő útjára szórták azokat.

A leprás, akit egykor kirekesztettek a társadalomból, ott volt, megtisztulva a Megváltó hatalma által. Ruháját a Megváltó útjába terítette, és így kiáltott: „Adjatok hálát az Úrnak, mert jó, mert örökké tart az ő irgalma.”

A meggyógyított megszállott is ott volt, immár ép elmével, és bizonyágtételével ezt tette hozzá: „Nagy dolgokat cselekedett velem az Úr, amelyeknek örvendezek.”

A feltámasztott halottak ott voltak, és Őt dicsőítették. Az özvegy és az árva elbeszélte az Ő csodálatos cselekedeteit. A kisgyermek, a betegségekben meggyógyított és a sírból visszahozottak pálmaágakkal és virágokkal hintették be a Megváltó útját.

Így tehát Jézus a Szegények Házában időzik, utalva az Időzés Idejére.

Miért? Mert kiárasztani készül az Ő Szentlelkét, és megnyitni értelmüket, az Éjféli Kiáltásra utalva.

Ebben a történetben Ő Királyként jön el, ami 1844. október 22-ére utal. Eljön-e Jézus 1844. október 22-én, hogy átvegye a királyságot? Igen.

Ez a diadalmas bevonulás, és vannak olyanok, akik felhangosítják az éjféli kiáltást.

Kik ezek az emberek? Ők azok, akiket Krisztus ereje átváltoztatott.

Krisztus igazságosságának üzenete, az Ő ereje, amely megváltoztat bennünket vakból látóvá, halottból élővé, leprásból tisztává, benne foglaltatik a diadalmas bevonulás történetében, előrevetítve az éjféli kiáltást. Mi hordozza ezt az üzenetet?

Mi lovagol Krisztus? Egy számaron. Az iszlám Üzenete hordozza Krisztus igazságosságának üzenetét.

1840-ben az első angyal üzenetének felhatalmazása összefüggésben állt az iszlám visszatartásával. Az első üzenet a második üzenethez vezet; nem választhatók el egymástól.

Az első üzenet hordozza a második üzenetet.

Az első üzenet akkor nyert megerősítést, amikor az iszlám feltartóztatást szenvedett, beteljesítve a próféciát. Ez a megerősítés felhatalmazta az első angyal üzenetét, és oda vezetett, hogy a protestánsok bezárták előtte kapuikat.

Az ajtóknak a protestáns egyházak általi bezárása az iszlám Üzenetének elutasítása volt.

A millerita történelem előképe a mi történelmünknek.

Krisztus igazságosságának üzenetét a 144 000 megpecsételésének idején, amikor az Úr kitölti Szentlelkét, és megnyitja az Írásokat az adventizmus laodíceabeliei és leprásai előtt, ismét a számár hordozza — az iszlám üzenete.

1844 nyarán és őszén elhangzott a kiáltás: „Ímé, jó a vőlegény.” Ekkor bontakozott ki a bölcs és a balga szüzek által jelképezett két csoport — az egyik azoké, akik örömmel tekintettek az Úr megjelenése elé, és szorgalmasan készültek arra, hogy találkozzanak Vele; a másik azoké, akiket a félelem befolyásolt, és indulattól vezérelve megelégedtek az igazság elméletével, de híjával voltak Isten kegyelmének. A példázatban, amikor megérkezett a vőlegény, „akik készen valának, bemenének ő vele a menyegzőbe.” A vőlegény eljövetele, amely itt szemünk elé tárul, a menyegző előtt történik. A menyegző azt jelképezi, hogy Krisztus átveszi az Ő országát. . . . A nagy küzdelem, 427.

A diadalmas bevonulás a Király eljövetele. 1844. október 22-én átveszi a Királyságot. Ez a diadalmas bevonulás.

Ebben az időszakban pecsételődik meg a két csoport sorsa.

Az 1844-es év nyarán a kijelentés: „Ímé, jó a Vőlegény” ezeket indított arra, hogy az Úr közeli eljövetelét várják. A kijelölt időben a Vőlegény eljött, nem a földre, amint a nép várta, hanem a mennyben az Öregkorúhoz, a menyegzőre, hogy átvegye országát. „És akik készen valának, bemenének vele a menyegzőbe; és az ajtó” — mi történt? — „bezáraték.” Nem személyesen kellett jelen lenniük a menyegzőn; mert az a mennyben történik, míg ők a földön vannak. Krisztus követőinek „várniuk kell Urukat, amikor visszatér a menyegzőről.” Lukács 12:36. Ám meg kell érteniük az Ő munkáját, és hit által követniük kell Őt, amint bemegy Isten elé. Ebben az értelemben mondatik róluk, hogy bemennek a menyegzőbe.” A nagy küzdelem, 427.

A Késedelem Idejére Vonatkozó Szentírási Hivatkozások

Néhány igehely kiemeli a késedelem idejét. Ezeken gyorsan végigmegyünk, és Sister White egyik kijelentésével zárjuk.

Mivel pedig a vőlegény késett, mindnyájan elszunnyadtak és elaludtak. Máté 25:5.

Éppen itt, 1844. március 22-én, a késedelem idejére utalva.

1844. március 22. nem a bibliai prófécia által kijelölt időpont. Ez az a dátum, amelyet a milleriták félreértettek, de ez idézte elő az első csalódást, és ez jelölte a késedelem idejét.

A Szentírás nem állítja, hogy Isten idézi elő a késedelem idejét. Ezt a nép félreértése okozza: „Ha késik is a látomás, várj rá, mert bizonyosan bekövetkezik; nem marad el, nem hazudik.”

Boldog, aki várja, és megéri az ezerháromszázharmincöt napot. Te pedig menj el a vég felé; mert nyugodni fogsz, és részt kapsz osztályrészedben a napok végén. Dániel 12:12, 13.

Ezt kétféleképpen lehet olvasni. Akárhogy is:

Boldog, aki vár, és boldog, aki eljut az 1335 naphoz. Te pedig menj az utadon mindvégig; mert megnyugszol, és a napok végén a magad sorsában állasz meg.

Az 1335-höz való eljutás áldása nem pusztán az időprófécia végének eléréséről szól. Az 1335 a táblázaton 1843-ban ér véget. Az áldás nem csupán a prófécia vége, hanem a késedelem idejének megtapasztalása. Az áldás a Késedelem Ideje és 1844. október 22. között következik be. Itt kell várakoznod. „Boldog, aki vár.”

Ezért az Úr vár, hogy megkegyelmezzon nektek, és ezért felmagasztaltatik, hogy irgalmazzon nektek; mert az Úr az igazság Istene: boldogok mindazok, akik Őreá várnak. Ézsaiás 30:18.

A várakozás a Késedelem idejétől 1844. október 22-éig tart. Ha reá vártok, áldottak lesztek.

Mert e látomás még meghatározott időre szól, de a végén megszólal, és nem hazudik; ha késik is, várj rá, mert bizonyosan bekövetkezik, nem marad el. Habakuk 2:3.

A várakozási időt a milleriták félreértése idézte elő. A látomás meghatározott időre szól — 1844. október 22-re. Nem fog hazudni, de ti a félreértés miatt azt fogjátok gondolni, hogy késik.

Az Úr tervezte-e a félreértést? Igen. White testvér ezt mondja.

Az Úr az 1843-as táblázat által idézte elő a félreértést. William Miller azt mondta, hogy soha nem állította végérvényesen 1843-at, de 1843-ban a testvérek arra kérték, hogy távolítsa el a „ha” szót, és 1843-at jelölje meg útjelzőként. White testvérnő azt mondja, hogy ez prófétai útjelző, a Habakuk 2 beteljesedése. Ez az útjelző, amely dogmatikusan 1843-at jelölte meg, idézte elő a késedelem idejét.

Áldottak a szemek, amelyek látták azokat a dolgokat, amelyeket 1843-ban és 1844-ben láttak. Az üzenet adatott. És nem szabad késlekedni az üzenet megismétlésével, mert az idők jelei teljeseznek; a záró munkának el kell végeztetnie. Rövid idő alatt nagy munka fog végbemenni. Hamarosan Isten rendelése szerint olyan üzenet adatik, amely hangos kiáltássá duzzad. Akkor Dániel megáll az ő sorsában, hogy bizonyágtételét adja. Kézirat-közlemények, 21. kötet, 437.

Figyeljük meg Dániel 12:12–13-at: „Boldog, aki várja, és megéri az ezerháromszázharmincöt napot.” — „Boldog, aki eljut az 1335-höz. Boldog, aki eljut 1843-hoz” — ez a 12. vers.

13. vers:

Te pedig menj a végig; mert nyugodni fogsz, és a napok végén megállsz a neked rendelt osztályrészben. Dániel 12:12, 13.

White testvér összekapcsolja a 12. és 13. verset, kijelentve, hogy az 1335 áldása 1843-ban és 1844-ben teljeseedik be. Ez nem egy időpontról szól, hanem azokról, akik várják Krisztus diadalmas bevonulását Jeruzsálembe, felismerik a létrán fel- és alászálló angyalokat, és szövetségre lépnek az Úrral, miközben Ő nekik adja a szövetség két tábláját.